

ДО

ОПШТИНСКИОТ ОДБОР НА СЗБ ОД НОВ

ПРЕСПА

ДРАГИ ДРУГАРИ,

Во текот на пишувањето на еден прилог во врска со четириесетпетгодишнината на формирањето на Третата Македонска ударна бригада, во чиј состав при самото формирање беше и баталјонот Стив Наумов (познат како Овчаров баталјон), кој тукушто стигна од Кожув на Козјак, од проуениот февруарски поход на Македонските пролетери, го примив вашето писмо со кое ме повикувате да дадам свој придонес за пишување на Монографијата за Наум Василевски - Овчарот, мојот толку сакан и почитуван командант.

Вашето писмо другари ги интензивира сеќавањата на едно големо минато време, разбуди чувства на гордост, на радост и тага, што тиваат кај секого од нас борците некаде длабоко во душата, потиснати од секојдневието, предизвика сета и грижа на совет, што толку малку правиме за оние дивни наши соборци кои толку многу сторија, чудесни дела правеа, животите ги дадоа за нас, за генерациите што дојдовме по нив и за оние што ќе дојдат, меѓу кои беше и нашиот командант Овчарот.

Како да ја правдаме нашата негрижливост, забораеност, нашата небрижност, што толку ретко, толку малку сме се сеќавале и вака доцна се обидуваме нешто да сториме за да ги осветлиме ликовите на нашите соборци, меѓу кои за час од Преспа, од СР Македонија, меѓу првите е нашиот Овчар. Правдање нема. Утеха може да ни биде болката што ја чувствуваме за нивното одделување од нашите редови, и тоа што сепак да се надеваме нешто да сториме.

Другари, не требаше да има место во вашето писмо за зборот "молба" за придонес во иницијативата и во натамошната работа за пишување Монографија за легендарниот командант Овчарот, Како на сите негови соборци и мој е долг спрема нашиот, мојот сакан Командант, спрема историјата на која тој и даде

виден придонес, спрема неговиот неоспорен придонес во Народноослободителната војна и револуцијата на Македонскиот народ и на сите народи и народности на Југославија, како истакнат воен раководител, како револуционер, како комунист и човек, да ги извлечеме од длабочината на памтењето, нашите сеќавања, да остане забележано и да се знае и никогаш да не се заборави Овчарот, лентендата од Преспа, за да се воспитуваат и надахнуваат за творечество идните генерации и трајно да остане присутен кај народот на кој му припаѓаше. Да се забележи бриљантното командување на Овчарот со баталјонот Стив Наумов, што со така малку жртви излегуваше од борба во борба, а подоцна и со поголеми воени единици, за неговата заслуга што еве можеме да бидеме живи сведоци.

Се извинувам што однапред за себеси изразувам сомневање дали ќе можам да кажам се што треба да кажам за Овчарот, како негов соборец. Единаесет месеци Овчарот ми беше командант. Единаесет месеци во борби и маршеви под раководство на Овчарот: од Пелистер, Галичица и Илинденска Планина до Караорман и славно Дебарца, преку Кајмакчалам и Кожуф, Карацово, Пајак и Крупа Планина во Егејска Македонија, преку Беласица, Огражден, Малешевски планини, Плачковица и Осогово до Козјак и Црна Трава на југ на Србија. Низ борбите за одбрана на слободните територии Дебарца, Карацово, Козјак и Црна Трава во Србија. Да споменам уште некои од бројните борби како што се оние кај Мраморец и Турије во Дебарца, Фуштани, Ланградија и Ливадија во Карацова во Егејска Македонија. На оние кај Брегалница при преминот на мостот кај Истабава, при разбивањето на Вардарскиот четнички корпус кај Сеаце и Пчиња, кај Ристовец и Буштрае, при нападот на Злетовските рудници и ослободувањето на Кратово трет град во Македонија покрај Кичево и Дебар, што ги ослободуваше Народноослободителната војска на Македонија. Следеа борбите што баталјонот Стив Наумов под команда на Овчарот, во состав на Третата Македонска ударна бригада ги водеше во целата пролетна офанзива низ цела Источна Македонија до Вардар во Егејска Македонија, пак назад до Козјак на Кумановски и Врашки терен, водејќи скоро секој ден борби до онаа кај Петрова Гора, во која му е зададен последен удар на толку приготвуваната пролетна офанзива од страна на Бугарскиот фашистички Генерал штаб на чело со генерал Бојдев.

Баталјонот наш носеше две имиња: името на еден револуционер и херој (Стив Наумов) и името на една легенда-Овчарот, толку познати и во Дебарце и во Преспа, и во Карацово и во Козјак и Црна Трава, кај нашиот народ кај кого се разгоруваше огнот на НОБ, но и кај непријателот кај кого споменувањето за неговото присуство во близина внесуваше немир и страв. И сега ме одушевува колку бевме горди, колку добивме сили и поттик кога не споменуваат како Стивнаумовци или Овчаровци. Кога ќе се чуеше борбена песна во ослободените села или ехото на песната Низ планините стрмни, се знаеше дека тука е присутен Балајонот Стив Наумов, т.е. Овчаровиот баталјон. Во нашиот баталјон многу се пееше. Овчарот беше и учесник во пеењето и чувствителен слушател на песната на своите распееани борци. Во таквите мигови ликот на Овчарот се преобразуваше од оној сеирозен, командански, во продуховен, благ лик кој знае и да се смее и да се радува. Какво големо време, какви дивни луѓе!

Но, да завршам. Ви заблагодарувам што со писмото ме потсетивме и поттикнавме на една моја обврска спрема мојот Командант, спрема борцот и раководителот, револуционерот Наум Веслиевски-Овчарот, што толку даде за борбата и револуцијата на својот народ, што стана и остана легендарен командант, спрема командантот на баталјонот во чии редови беше единаесет месеци, со чието име во она воено време се гордеевме и што и денес ни чини чест.

Со уверување дека ќе сторам напора да ги оживам некои од многуте настани врзани со Овчарот, и во вид на искажувања дадам прилог на Монографијата за Наум Веслиевски-Овчарот, другарски Ве поздравувам.

Белград
25.2.1989 год.

Таип Таипи, с.р.